

akcija za pacug –
račun za izgradnjo
pacuga –
501-01-678-51542

za Pacug

Odstopljene honorarji

ROJC Rudi	985,00 din
ZALAR Franci	5.910,00 din
SLATNER Andrej	2.955,00 din
VALETIČ Jože	2.955,00 din
NAŠA KOMUNA	
(odstopljeni AH Matija Škraba)	689,50 din

Namesto novoletnih čestitk

OK ZSMS	5.000,00 din
Skupščina in IS	10.000,00 din
Občinski sindikalni svet	5.000,00 din

Izvršni svet o Pacugu

Predsednik koordinacijskega odbora za izgradnjo mladinskega letovišča Pacug je člane izvršnega sveta seznanil s potekom priprav izgradnje tega objekta. Po dolgotrajnih usklajevanjih z obalno občino Piran se je le izoblikovala podoba bodočega letovišča. Namenjeno bo izključno mladim, kar pa je tudi zelo pomembno, objekt bo takšen, da bo uporaben preko celega leta in bodo v njem našli prostor tudi otroci izven naše občine. Primeren bo za letovanja in za šolo v naravi, saj bo v sklopu tega objekta tudi zimski bazen in številne športno-rekreativne ploščadi. Izvršni svet je projekt podprl.

Vsem delovnim ljudem in občanom občine Ljubljana Vič-Rudnik, prostovoljnim in strokovnim sodelavcem na področju socialnega skrbstva, družbenim in družbenopolitičnim organizacijam, družbenopolitični skupnosti in samoupravnim interesnim skupnostim želimo v letu 1982 delovnih in osebnih uspehov ter se priporočamo za nadaljnje uspešno sodelovanje!

Delavci Centra za socialno delo
Ljubljana Vič-Rudnik
Tržaška 2

Taborniki v naravi

Ko nam te dni zaškrlije led pod nogami, se nam v spominu utrnejo prizori čudovitih juter v Trenti ob Soči, kjer smo letos julija taborniki razpeli svoje platnene strehe. 15. julija se nas je 15 tabornikov pripeljalo z avtobusom čez Vrščič v Kal – Koritnico, kjer nas je čakala oprema in trije taborniki.

Ves dan smo nato postavljali šotore, kuhinjo, jedilnico, umivalnico, latrino in kar se spada k taboru. In zvečer smo bili tako utrujeni, da smo spoznavni večer odložili. Drugi dan smo zaključevali tabor, se povzpeli na razgledno točko, od koder smo risali skico terena. To je nekakšen zemljevid – specialka, narisana s prosto roko, kar zahteva mnogo veščine. Kot bi hotelo vreme preizkusiti kvaliteto tabora in trdno voljo njegovih prebivalcev, je dva dni lilo, treskalo, pihalo. Soča, ki je v teh dneh narasla za skoraj meter in pol, je bila še vedno 10 metrov nižja od šotorov in jih ni ogrožala. Prestaviti pa smo morali »hladilnik« v strugi in umivalnico, oziroma smo zaradi varnosti organizirali umivanje v manjših skupinah, da ne bi kdo v gneči padel v vodo. Iz istih razlogov smo tudi ob latrini uredili tekočo vodo.

V suhem zna skoraj vsak zakuriti ogenj na prostem, mi pa smo hoteli preizkusiti znanje tudi v dežju. V mnogih priročnikih o življenju v naravi piše, da je ob deblu smrek tudi po dežju suho. Ugotovili smo, da po takem dežju, ki ga veter vrtinči, ni suha niti iglica. Ker so mlajši že skoraj obupali, smo priskočili na pomoč bolj izkušeni. Po dveh urah potrpežljivega dela se je iz, za normalne razmere nenavadno postavljene piramide, dvignil dim in nekaj minut kasneje je zares gorelo. Na bivačiranje smo odšli v popolnoma jasni noči, močno osvetljeni z lunino »svečavo« in tako mrzli, da bi se najraje vrnili v spalne vreče. Prehod čez brv na naraslo Sočo

zaradi polne lune ni bil tako grozljiv, kot smo pričakovali. Po poti v klanec pa se nam je poznalo, da je bilo spanja premalo. Glavna jed so bili cvrti polži v olju ribjih konzerv in »čapatti«. To je preprost kruh: vodo in moko zmešamo v testo in ga v velikosti polpet spečemo na pločevini ali vročem kamnu.

Tudi medvedki, ki so se nam pridružili kasneje, so poskusili, kako se bivakira, seveda v manj zahtevni obliki. Z dvema vodnikoma so prenočili pod šotorkami in se čez 24 ur vrnili v tabor. Skrivaj sta jih spremljala še dva tabornika, ki sta se urila v opazovanju in prikrivanju. Tudi na izletu do Trentarskega muzeja, izvira Soče in Botaničnega vrta smo se urili v opazovanju in risanju potovalne skice. V Trentarskem muzeju smo si ogledali zanimivo zbirko o planšarstvu, o izumiranju nekaterih starih običajev, pa tudi o prizadevanjih, da bi planine ponovno oživele. Zadnji izlet smo usmerili v Kluže do zgodovinsko znane utrdb iz turških časov in ga združili s pripravo hrane v zasilnih razmerah, hoji po potnih znakih, zasledovanju in risanju potnih skic. Še isto popoldne smo šli na družabno srečanje s taborniki rodu »Modri val« iz Trsta – zamejskih Slovencev, s katerimi smo par dni prej navezali stike, saj so taborili le kilometer od nas.

Pet tabornikov je poleg že omenjenih aktivnosti na taboru sodelovalo še v internem tečaju o vodenju taborniških enot. Na zaključni taborni ogenj smo povabili tudi vaščane iz Kala – Koritnice. Ob prasketanju ognja, šumenju Soče in rahlem plapolanju zastave je sedem medvedkov dalo obljubo, dva tabornika pa sta prisegla. Podelili smo 15 veščin in s kulturnim programom veselo zaključili dan. Zadnji dan smo dopoldne hiteli pospravljati šotore in okolico tabora.

Taborjenje se je končalo, dela pa ni bilo konec. Doma smo pregledali vso opremo in jo vskladiščili. Pretresli smo ves program in ugotovili: poudarek na življenju v naravi in iznajdljivosti v nevarnih okoliščinah sta se izkazala kot zelo uspešna in privlačna.

Nič se ne bomo pritoževali nad vremenom, pokazali smo, da znamo taborniki zanimivo izrabiti tudi deževne dni. Škoda le, da se navdušenje za tabor od zime do poletja ohladi, saj bi z nekaj več tabornikov program še bolj izvedli.

BORUT BOŽIČ

GOKART IN TRAKTORJI

Anton živi za delo

Ko zavijete s Tržaške ceste proti Dobrovi, vozite mimo naselja Podsmreka. Na levi strani marsikomu obstane pogled na napis: Popravilo kmetijske mehanizacije, Rotar Anton. Nedaleč stran stoji mogočna domačija, pred nedavnim obnovljena stanovanjska hiša s številnimi kmečkimi poslopji. Kmeta, ki je opravljal neko drobno kmečko opravilo smo povprašali po Antonu.

»Takoj ga bom poklical!«

In kmalu smo se srečali z njim, mladim fantom dvaindvajsetih let, ki je meseca maja sklenil, da odslej svojega dela ne bo več združeval v Agrostroju. Zakaj?

»Anton, povej no, kar po pravici povej,« sta ga vzpodbujala mati in oče, ki sta sina nenehno dopolnjevala in na naša zvedava vprašanja tudi odgovarjala namesto njega. Anton je namreč zelo redkobeseden, zelo nerad govori o sebi.

»V Agrostroju sem bil neprimerno nagrajevan, zato sem sklenil, da začnem na svoje, da bom dobil toliko, kolikor bom delal. Oče mi je odstopil poslopje, ki ga je namenil za shranjevanje kmetijskih strojev. V njem sem si uredil delavnico in začel.«

Začel pa je tako, kot je vaje. Dela nenehno, zabave skorajda nima, nikamor ne hodi, razen ob sobotah ali nedeljah ga zanese v kakšen kino ali med prijatelje. Sicer pa je od jutra do mraka v delavnici ali v hlevu, saj oče vsega dela na zmore. Kmetija je velika, v hlevu čaka 35 glav živine na hrano, krave hočejo, da jih pomolzejo... Dela je, skratka veliko, včasih veliko preveč za tri ljudi. Pa zmorejo, čeprav si mati in oče z vsem srcem želita »ta mlado«. Saj ne, da bi morala garati, da bi le po kuhinji postorila vse kar je treba in Antonu vodila računovodske posle. Ja, pa da bi bilo kakšnih pet vnučkov! Hiša je namreč tako velika, da bi jo šele tako številna družina dodobra napolnila.

Anton pa še ne misli na družino. Preveč je zaposlen, delo, ki si ga je pravzaprav sam izbral mu je tudi veselje, pa enostavno nima niti časa misliti še na to. Pa res nima nobenega razvedrila?

»Pred sedmimi leti sva s sosedom sama napravila moj prvi gokart. Najprej sem se z njim vozil okoli hiše, potem pa sem se vpisal v AMD Vrhnika, prestopil v društvo

Slovenijaavto, sedaj pa vozim v okviru AMD Moste.«

Da je Anton dosleden in temeljit, kadar se loti dela, nam dokazujejo ne le številni skorajda nepopravljivi traktorji in drugi stroji, ki jim je Anton ponovno dal »življenje«, ampak tudi njegovi uspehi na tekmovanjih v gokartu. Dvakrat zapored je namreč osvojil prvo mesto na republiškem in na zveznem tekmovanju. In nekateri pravijo – v tretje gre rado! To pa je, vsaj kar zadeva njegov šport, njegova največja želja. Če bo tudi prihodnje leto jugoslovanski prvak med seniori nad osemnajst let z motorjem 100 ccm, bo prejel zlato čelado.

»In potem bom s tem prenehal«, je še dodal. Ob vzpodbudi očeta nam je pokazal bogato zbirko pokalov in medalj, ki jih je prejel na domačih tekmovanjih in tudi v tujini.

Z Antonom bi se radi še pogovarjali, pa njegovo prijazno materjo in očetom, ki sta na svojega sina zelo ponosna, tudi, pa je imel Anton delo. Ljudje hočejo namreč svoje stroje čimprej nazaj, delo na polju namreč ne sme čakati. »Ja«, je dodal oče, »to je čisto nekaj drugega, kot če se ti pokvari avto«. In če je Anton svoje čase sam sestavljal svoje prvo vozilo, verjetno ni nihče presenečen, da si svoj gokart popravlja sam in ga na servise ne vozi v tujino, kot veliko njegovih športnih kolegov.

NINA LEGAT-ČOŽ

IZ OBRRTNEGA ZDRUŽENJA

Kje poiskati obrtnika?

V naših vaških in primestnih krajevnih skupnostih se stalno povečuje število strojev in naprav, ki jih skupno imenujemo kmetijska mehanizacija. Temu naglemu razvoju in porastu kmetijske mehanizacije pa ne sledi tudi razvoj raznih servisov in obrtnih delavnic, ki bi oskrbovale to mehanizacijo. Tudi v naši občini so deficitarne obrtne dejavnosti, ki so tipične za potrebe kmetijstva in na vaši nasploh. To trditev potrjuje tudi seznam navedenih obrtnih dejavnosti.

POPRAVILO KMETIJSKE MEHANI- ZACIJE:

1. Žgajnar Matija, Sela 4 p. Škofljica
2. Rotar Anton, Podsmreka 7 p. Dobrova

KOLARSTVO:

1. Bulc Stane, Ljubljana, Jurčkova pot 73
2. Gale Milan, Ljubljana, Dolenjska 106

KOTLARSTVO:

1. Šebenik Marjan, Notranje Gorice 164 p. Brezovica

KOVAŠTVO

1. Krmavnar Alojz, Brezovica 57
2. Krmavnar Julka, Brezovica 57
3. Primožič Ivan, Vrbljenje 51 p. Ig
4. Vesel Štefan, Velika Slevica 6 p. Velike Lašče
5. Oblak Leopold, Šentjošt, 51 p. Horjul

JERMENARSTVO IN SEDLARSTVO:

1. Dolinšek Anton, Lavrica 92 p. Škofljica
2. Klešnik Viktor, Ljubljana, Barjanska 2